

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 51

1A VĂN LIÊU

(Người tình về từ hỏa ngục Phần 14 kỳ 51)

Bản lược thuật tiểu thuyết “Người tình về từ hỏa ngục” của tác giả Như Thường đang đi vào giai đoạn kết thúc. Lễ thường, hòa tấu khúc (1) có cadenza (2), đưa xe có giai đoạn nước rút, ngọn đèn sắp tắt có phút bùng lên... nhưng tiểu thuyết của Như Thường ngược lại, càng về cuối càng trầm mặc, đau đớn và lắng đọng. Thầy Thời bảo quyền tiểu thuyết nói “khi con người không có tình yêu lòng họ là hỏa ngục”; tôi thì nghĩ quyền tiểu thuyết tả một tấn tuồng ác quả... nhưng về sau tôi thấy có lẽ thầy Thời nói đúng. Xin quý độc giả kiên nhẫn đọc kỹ từng dòng của những phần cuối (phần 14,15,16), biết đâu quý độc giả còn có những luận điểm khác hay hơn.

Tình yêu là báu vật thiêng liêng Chúa ban quý giá hơn trí tuệ trong con người có linh hồn; quý giá vì tình yêu là chính Thiên Chúa (“*Deus caritas est*”: Thiên Chúa là tình yêu; “*Ubi caritas et amor, Deus ibi est*”: ở đâu có bác ái và tình yêu ở đó có Thiên Chúa; “*Amor mundum fecit*”: tình yêu tạo dựng thế giới v.v...); do đó, vắng điều gì trong lòng người cũng được miễn đừng vắng tình yêu, vì vắng tình yêu là vắng Thiên Chúa; một người vắng tình yêu trong lòng thì tai hại cho họ và nguy hiểm cho người xung quanh, lòng người đó trở thành hỏa ngục; bởi vậy chết khi lòng đang đầy ắp tình yêu hay vẫn còn có một thứ tình yêu nào đó, không thể “sa hỏa ngục”, vì người ta không thể mang Thiên Chúa theo vào hỏa ngục.

Trong các thứ tình yêu như tình yêu người – Chúa, cha mẹ - con cái, anh chị - em, bạn – bạn, thầy – trò, vợ - chồng, nam – nữ, ta – kẻ thù... thì tình yêu người - Chúa, ta – kẻ thù là 2 thứ tình yêu cao quý nhất, vì 2 loại tình yêu này không xuất phát từ bản tính tự nhiên mà do đức tin và sự luyện tập gian khó, tin vào Chúa mà vâng lời Người dạy; cao đẹp còn vì 2 thứ tình yêu này rơi đúng vào trường hợp Chúa mô tả: “*Ai yêu mến Ta thì vâng giữ lời Ta Cha Ta sẽ yêu mến người ấy...*”, riêng tình yêu ta – kẻ thù giúp cảm hóa, nếu kẻ thù là người xấu, thành người tốt. Nếu trong lòng có 2 thứ tình yêu ta – Chúa, ta – kẻ thù, chết liền bay thẳng về thiên đàng. Nếu lòng ta có đủ các thứ tình yêu khác mà thiếu 2 thứ tình yêu này thì thật là phi lý, cho nên Chúa dạy yêu Chúa và yêu kẻ thù để lòng ta đầy ắp, không còn khe hở, khoảng trống nào cho ma quỷ xâm nhập, khi đó chưa cần về thiên đàng, lòng ta đã là thiên đàng rồi.

Mọi thứ tình yêu đều như lửa: nóng, cháy và sáng; tùy từng loại mà độ nóng, cháy và sáng nhiều ít khác nhau... trong số đó, tình yêu nam - nữ có độ nóng, cháy và sáng lớn nhất, nên một số vị thánh, nhất là thánh nữ, dùng tình yêu nam – nữ để yêu Chúa; chẳng trách trong Kinh Thánh có hẳn một chương tên là *Điểm tình ca* nói về tình yêu nam - nữ giữa linh hồn với Chúa.

Mỗi thứ tình yêu là một mặt của một viên kim cương lớn, đó là viên kim cương tình yêu.

Vì tình yêu như lửa nên luôn tinh sạch; không có thứ tình yêu nào dơ bẩn, dù đó là tình yêu giữa hai kẻ bất lương chỉ tại người ta nhìn vào bằng cặp mắt dơ thành kiến, bản ngữ vực hoặc lái nó theo hướng vật dục, tham vọng, ích kỷ... mà thôi.

Cũng vì tình yêu như lửa nên bất cứ thứ gì bỏ vào tình yêu hay bất cứ thứ gì nằm trên đường đi của tình yêu, đều bị tình yêu thiêu đốt thành than hồng... rồi những thứ bị thiêu đốt thành than hồng ấy cũng lại nóng, cháy và sáng phụ thêm vào cho tình yêu càng thêm nóng, cháy và sáng hơn lên mà thôi; thế mới nói nếu ta yêu Chúa thì tội lỗi chẳng còn, ví tựa đứa con làm lỗi, tình yêu của cha mẹ khiến những làm lỗi ấy trở nên “không thành vấn đề” hay chính đứa con làm lỗi ấy ăn năn và yêu lại cha mẹ, mọi làm lỗi cũ chỉ tỏ làm cho đứa con ấy càng hối hận bao nhiêu thì càng yêu cha mẹ nhiều thêm bấy nhiêu mà thôi “*kẻ được tha nhiều thì yêu nhiều*”. Vì tình yêu đốt cháy tất cả, rồi những gì chạm vào nó bị nó đốt cháy, tất thảy đều nóng, cháy và sáng chung với nó; bởi vậy, với kinh nghiệm yêu Chúa, thánh nữ Têrêxa Nhỏ quả quyết: “*Bất cứ điều gì cũng có thể biến thành công cụ để yêu Chúa được hết*”.

Tình yêu nói chung đều cao quý, nhưng chung quanh nó, người ta bày ra những trò khuất lấp, xấu xa, tòi tẹt... khiến đôi lúc nó bị hiểu lầm và mang tiếng, ví dụ động lực tình yêu: dùng tiền để mua tình yêu... ví dụ mục đích tình yêu: lợi dụng yêu để cưỡng chiếm thân xác người khác... tuy nhiên, dù gì, hễ vừa nảy sinh tình yêu, tình yêu đó là tình sạch giống như từ rác bẩn, hễ đốt nên ngọn lửa thì lửa ấy liền nóng, cháy và sáng với độ tinh sạch “đáng tin cậy”, vậy thì làm gì làm, xấu gì xấu, nhưng hễ tình yêu trở sinh, tất cả đều bị đốt cháy, tình sạch và quý giá, nhờ đó cõi lòng ta cũng nóng, cháy và sáng, tình sạch và quý giá theo. Chung quy lòng ai có nhiều tình yêu sẽ không thể “sa hỏa ngục” là thế. Còn có cả tình yêu mọc lên từ thù hận, từ ích kỷ, từ sự mua bán bản thân... nữa, nhưng khi tình yêu mọc lên rồi, tình yêu thiêu hủy tất cả những sự xấu ấy độc địa ấy đi ngay.

Nói về tình yêu bao giờ mới xong! Cũng giống như người ta cứ phải rơi lệ hoài trước những câu chuyện, đoạn phim, vở kịch... nói về tình yêu. Đã vậy, sản phẩm của tình yêu lại nhiều và cũng có giá trị, ví dụ tình yêu luôn cho sản phẩm hy sinh, quảng đại, nhân hậu, tha thứ, dịu dàng, khiêm tốn, hiền lành... trong số các sản phẩm không thể kể hết ấy, ghen tuông là một sản phẩm rất ghê sợ không ai mong đợi, vì đó là chất do tình yêu tiết ra để tự vệ, nhưng nếu không biết dùng đúng liều lượng, chất ấy quay lại giết chết tình yêu.

Tình yêu thật diệu kỳ từ tay Chúa ban, nó quý giá hơn tất cả những gì con người có thể nghĩ ra; vậy mà nhiều người vô ý thức, cứ mãi mê tìm kiếm tiền của, lợi danh, cơ đồ, quyền lực hay nhan sắc... chóng tàn, trong khi để lòng mình trống vắng tình yêu hay cố ngăn ngừa hoặc giết chết tình yêu.

...

Cô năm Kiều Mỹ Hà là một trong số những người ấy, trong lòng không có chút tình yêu – chỉ có hận thù và ý chí trả thù mạnh đến điên cuồng- đã vậy, cô Năm còn cố ngăn chặn không cho tình yêu nảy sinh trong lòng mình. Vì cô Năm đốt cả tay mình để nuôi hận thù thì ai cũng dám cả quyết rằng trong lòng cô Năm chẳng có lấy một thứ tình yêu nào.

Trong mọi thứ tình yêu, tình yêu nam – nữ luôn dẫn đến nhục dục (hiểu theo nghĩa tốt, vì *nhục* là xác thịt, *dục* là lòng ham muốn); nhục dục khiến tình yêu nam – nữ tăng sức nóng, cháy và sáng đến mức... kinh hồn; “chuyện ấy” (tình dục) vừa là quà tặng vừa là thử thách Chúa đặt ra cho con người sau khi Ông Bà Nguyên tổ phạm tội. Tại sao đã là quà tặng lại còn thử thách làm chi? – Thừa vì, bất cứ thực thể nào trên trần đời này cũng đều có 2 mặt trái ngược, theo đó, nếu có một mặt càng quý giá thì có ngay một mặt càng thử thách... 4 phát minh lớn nhất của nhân loại tự cổ chí kim: *lửa, bánh xe, điện và hạt nhân* quá quý thì cũng qua thử thách (hỏa hoạn, chiến xa, điện giật, 2 quả bom hạt nhân ở Hiroshima và Nagasaki là những bằng chứng); 4 khả năng lớn nhất trong mỗi con người: *tình yêu, trí tuệ, tự do và sáng tạo* cũng vừa quá quý giá vừa quá thử thách y như thế chứ chẳng vừa! Vấn đề còn lại là biết cách sử dụng.

Cô Năm chỉ biết nhìn tình yêu với đôi mắt nhục dục cho nên Cô cố sức ngăn ngừa. Đã vậy cô năm Mỹ Hà còn dùng tình yêu dưới góc nhìn nhục dục làm môi như, làm bẫy giăng mưu đồ giết chết kẻ thù. Cô Năm rất sợ mình quy ngã trước tình yêu nhục dục như cô gái tên Amena trong tiểu thuyết *Dạ khúc chim*, vì thế, mỗi khi gặp cha phó, bên ngoài giả bộ cười nói duyên dáng và tình tứ, nhưng bên trong cứ muốn ăn tươi nuốt sống cha phó.

Ngôn ngữ tỏ tình của đàn ông là lời nói vì phụ nữ luôn mở tai mở lòng trước những lời nói ngọt mật từ miệng đàn ông; còn ngôn ngữ tỏ tình của phụ nữ là nhan sắc và đường nét cơ thể vì đàn ông luôn mở mắt mở lòng trước sắc đẹp của phụ nữ; vậy để chinh phục được một phụ nữ, đàn ông dùng lời nói đường mật; để chinh phục được một đàn ông, phụ nữ dùng nhan sắc và đường nét cơ thể; tự bản năng đàn ông và phụ nữ ai cũng biết rõ cho nên khi ở trước mặt phụ nữ, đàn ông nào cũng trở nên ba hoa, lợi khẩu kể cả khoác lác không nhiều thì ít, ở trước mặt đàn ông, phụ nữ nào cũng làm duyên làm dáng... không nhiều thì ít; cô Năm nuôi ý định đánh bẫy cha phó nên càng làm duyên làm dáng, càng cố dùng nhan sắc và đường nét cơ thể cách đặc biệt hơn. Mọi người xung quanh lúc này đều thấy cô Năm đột ngột thay đổi: chung diện, nũng nịu... trước cha phó, tất cả đều định ninh rằng cô gái hiền thực kín đáo này đang “phải lòng” cha phó. Riêng cô Hai thì lo âu, vì cô Hai biết đã có đến 2 cô em gái phải vong mạng vì yêu người đàn ông này rồi; biết thế mà cô Hai cũng vẫn không dám can ngăn do cô Hai biết tính cô em gái thứ năm này làm gì cũng có ý đồ sâu sắc.

...

Một hôm bà Cả bỗng dưng không còn quây phá, la hét, đập đồ hay xé quần xé áo nữa... mà trầm lặng cách lạ thường; các thầy thuốc thường lui tới ai nấy đều nói cho cô hai Mỹ Hương, cô ba Mỹ Hào và cô năm Mỹ Hà biết đó không phải là triệu chứng tốt. Thật vậy, gần một tuần sau, bà Cả liệt giường trong 2 ngày rồi qua đời. Với biến cố này, ông Cả càng thêm đờ đẫn, suy sụp, nhiều lúc ông khóc như một đứa con nít khiến cô Hai càng thất thần, cô Ba càng đau đớn, nhưng riêng cô Năm càng thêm sôi sục lòng căm hận và nôn nóng sao cho mau chóng trả thù cha phó; có lúc cô năm Mỹ Hà kín đáo nhưng chăm chăm căng như muốn rách cả khoe mắt nhìn trừng trừng cha phó bằng ánh mắt đờ lửa giống như muốn nhảy xổ vào nghiền nát ngay kẻ thù cho hả giận... nhưng người con gái này có thừa bản lãnh để tự kiềm chế, tự biết nên chờ cho một cuộc trả thù cân xứng với một kẻ thù giết chết và làm hại nhiều người ruột thịt của mình... kẻ thù này sẽ phải bị tru diệt sao cho thật tàn độc mà kín đáo đến chẳng ai có thể biết.

...

Về phía cha phó, do phải sống trong dằn vặt vì hối hận, nên trước vẻ đẹp sắc xảo nũng nịu, trước những kêu gọi mời mọc khó cưỡng, trước những lời nói tình tứ hứa hẹn đều cảm dỗ... của cô Năm, cha phó mạnh mẽ chống lại từ trong ý nghĩ, quyết không cho mình sai phạm lần nào nữa. Cho nên cha phó luôn giữ thái độ trang nghiêm, ăn nói tiết kiệm và vô cùng dè dặt.

...

Có một lúc không thấy cha phó thường xuyên lui tới nữa, cô Năm cho rằng như thế sẽ khó thực hiện việc trả thù hơn, với đầu óc luôn mưu mô, cô Năm lập kế để kéo cha phó phải thường xuyên đến dinh thự ông bà Cả. Đối với cô gái này, chuyện ấy dễ như trở bàn tay... Thế nên, cha phó lại được cha sở giao nhiệm vụ phải tới lui thường xuyên để an ủi và nâng đỡ tinh thần của ông Cả... cho nên lúc nào cha phó cũng nằm trong tầm ngắm của cô Năm.

Thật ra nhắc lại cũng không thừa. Để con rắn Nữ hoàng trong tay áo cô gái có thể phóng sang cắn chết người đàn ông, cần phải có những yếu tố sau: Trước tiên người đàn ông phải bị thôi thúc và bất thần ôm chầm cô gái; kế đến, yếu tố quan trọng quyết định là cô gái phải bị giật mình vì bất ngờ, sự giật mình bất ngờ ấy khiến tim cô gái đập mạnh, mạch máu căng nóng lên, mồ hôi sắp rịn ra, cơ thể có nhiều thứ đột biến... tất cả đối với con rắn Nữ hoàng như hồi chuông báo động ra lệnh phải bảo vệ nơi ở của nó là cô gái... nó liền phóng sang cắn chết kẻ xâm nhập lãnh địa của nó. Nhưng nếu ngược lại cô gái không có những phản ứng tự nhiên như trên, con rắn Nữ hoàng sẽ hoàn toàn vô hại. Con rắn Nữ hoàng luôn là con vật sống trên cơ thể người, cho nên nó cực nhạy trước mọi biến chuyển của cơ thể người. (3)

...

Cha phó càng nghiêm nghị giữ mình và càng cương quyết né tránh bao nhiêu, cô Năm càng bị kích động giờ nhiều trò quynh rũ bấy nhiêu. Cô giờ hết mọi mảnh khoe mà các phụ nữ có thể làm được: nào là liên tục thay đổi trang phục sao cho hấp dẫn, nào là khoe thân thể, nào là tỏa đứ loại mùi hương, nào là nói năng dịu dàng mà hàm ý, nào là thết thức ăn ngon chước thứ rượu quý, khi thì tạo những hoàn cảnh hớ hênh giả vờ vô ý đụng chạm, cọ quẹt, va vấp... khi thì tạo sự bất cẩn có tính toán, lúc khác lại mở lòng tâm sự với nước mắt, với nỗi khát vọng, với nỗi đau đớn sự yếu đuối, sự giằng co hay sợ hãi, có khi còn giả bệnh... chú ý của cô Năm là cốt làm sao cho cha phó mềm lòng trước Cô, để trong một phút non dạ yếu lòng, cha phó sẽ ôm lấy Cô vào lòng... chính vào lúc này con rắn Nữ hoàng, vệ sĩ thiết thân của Cô sẽ từ cánh tay phải của Cô, luồn nhẹ phóng sang và cắn vào bất cứ chỗ nào đó trên cơ thể cha phó... trở về nhà xứ, cha phó sẽ không thể cưỡng nổi cơn buồn ngủ; cha phó sẽ thiếp đi rồi không còn có thể mở mắt ra lần nào nữa; ngủ luôn không trở dậy bao giờ nữa... sau đó mặc cho cánh các đốc-tờ (docteur: bác sĩ), cánh các phô-lít (police: cảnh sát)... điều tra nghiệp xét, thấy đều bó tay; chưa hết, cô Năm sẽ đến tận nhà cha mẹ của cha phó tru diệt cả gia đình ông bà thân sinh đang ngụ tại Ô Môn, san bằng bình địa như đã san bằng bình địa Dòng họ xâm Lìn ở Chợ Lớn.

...

Những chiến thuật quynh rũ của cô Năm ngày càng tinh vi mà ác hiểm, khi xa khi gần, khi mờ khi tỏ, khi ẩn khi hiện và khi có khi không... trong khi sự cảnh giác của cha phó ngày càng lơ đãng; dân gian kinh nghiệm: "tình dục là thứ dễ ăn mà khó nhin" nghĩa là nhà tu nào chưa biết đến tình dục thì thôi, hãy

đừng biết luôn, hãy đừng thử nghiệm, vì khi lỡ đã biết thì vô cùng khó khăn để kiềm chế, để không thử thêm lần nữa và nhiều lần nữa... cuộc công phá này của cô Năm nhằm vào chỗ yếu của cha phó, đã ném trái và hiện rất khó khăn để kiềm chế.

Biết cô Năm rất thông minh, nhạy bén, một hôm cha phó thử xuống nước và khéo léo giải bày ước muốn không đi vào con đường lầm lỡ lần nữa:

- ...*tôi muốn sống một cuộc đời của cây tùng cây bách (4)*

Cô Năm suy nghĩ một thoáng rồi nhẹ nhàng đáp:

- *Nếu không được tưới nước, tùng, bách... cũng khô héo và chết dần đã không làm tùng bách còn chết như cây đại...*

Quá kinh ngạc, cha phó đoán biết cô Năm ám chỉ tình yêu nam - nữ và nhục dục, liền nói:

- *Nhưng nước của loài cây tùng, cây bách là sương trời, là phong vũ mưa sa, là đất mềm khí ẩm...*

Cô Năm cười nhẹ rồi duyên dáng hỏi:

- *Nước nào mà chẳng từ biển sông, ao hồ, thác suối... thưa cha?*

Cha phó khẳng khái:

- *Nhưng thà chết chứ không chịu bị tưới.*

Cô Năm cười ý nhị:

- *Tưới thì đã sao?*

Cô Năm lúng liếng đôi mắt liếc nhìn cha phó như muốn nhắc đừng mau quên chuyện chị Mỹ Hồng, em Mỹ Hạnh của Cô, đừng giả thánh giả tướng:

- *Một khi tùng bách kia đã vài lần chịu nước tưới, sẽ còn phải chịu tưới nước mãi...*

Cha phó im lặng.

...

Ai cũng thừa biết “*Nhi nữ trường tình, anh hùng đoãn khí*” (tình cảm của phụ nữ lâu bền và kiên nhẫn, chí khí đàn ông lại ngấn ngun dễ sờn) gần như là một quy luật, “*nước chảy đá mòn*” gần như là một nguyên lý, “*cực nhu nhuyễn nhiên hậu cực kiên cương*” (cái rất mềm chính lại là cái rất cứng về sau), “*nhu chế cương nhược chế cường*”, “*lạt mềm buộc chặt*” v.v... hầu như tất cả đã nằm trong một định luật muôn thuở của trời đất. Các thánh xưa giàu kinh nghiệm về lòng người đối với các cơn cám dỗ cho nên tất cả đều khuyên: “*Kẻ khôn chạy trốn cơn cám dỗ, kẻ dại thì đứng lại đối đầu*”. Cơn cám dỗ nào cũng ngọt ngào, mềm mại, nhẹ nhàng, cam bẫy nào cũng hấp dẫn bởi vì có cái bẫy nào để ta giật mình, nghi ngại, lo lắng mà tránh mà phòng thủ? Cho nên cô Năm đặc biệt không hề làm cha phó ngờ vực.

(còn tiếp)

(1) Hòa tấu khúc: chỉ chung những tác phẩm sinfonia, (giao hưởng) concerto (cầm đối khúc), sonata (duyên cầm khúc), ouverturo (khúc mở màn)... trong âm nhạc cổ điển.

(2) Cadenza: chuỗi dấu nhạc cao hứng không còn tính nhịp phách gì nữa, dồn dập, rộn rã mọi nhạc khí góp mặt đồng tấu ào ạt tiến đến chỗ kết thúc tác phẩm.

(3) Các nhà nghiên cứu còn cho biết, rắn Nữ hoàng ở trên cơ thể các cô gái trẻ Ai-cập (không chịu ở trên cơ thể phụ nữ lớn tuổi) tưởng rằng chúng không ăn không uống, thực tế chúng có ăn có uống; chúng ăn uống mỗi tháng chỉ một lần duy nhất vào thời điểm các cô gái trẻ “có tháng”; nghĩa là chúng dọn sạch... chẳng thế mà các bà mẹ ở Ai-cập còn đồn đoán rắn Nữ hoàng giúp điều hòa và ổn định sinh lý cho các cô con gái mới lớn của mình. Vì trong thế giới động vật luôn có nhiều cặp động vật khác nhau dựa vào nhau mà sống (những loài vật nhỏ hơn sống bám loài vật lớn được gọi là loài ký sinh) như chim và cá sấu, đĩa và trâu, bọ chét và chó mèo, giun sán chỉ rận và người, khi...

(4) Cây tùng cây bách là hình ảnh người đàn ông quân tử, kẻ chính nhân, người trượng phu.